

Sygn. akt XI W 4000/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Rozbicki

Protokolant: Monika Krajewska

przy udziale przedstawiciela oskarżyciela publicznego ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 1 kwietnia 2014 roku i 29 maja 2014 roku

sprawy P. S.

syna D. i S. z domu P. urodz. dnia (...) w G.

obwinionego o to, że: w dniu 15 grudnia 2012 roku około godziny 16:55 w W. na ul. (...), naruszył zasady przewidziane w art. 23 ust. 1 pkt. 3 lit. b Prawa o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki A. o nr. rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas cofania i nie upewnił się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda, samochód marki F. (...) nr rej. (...), w wyniku czego zderzył się z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 137 zm.; Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951)

I. P. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 15 grudnia 2012 roku około godziny 16:55 w W. na ul. (...), kierując samochodem marki A. o nr. rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas cofania i uderzył w stojący na miejscu parkingowym samochód marki F. (...) nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. skazuje go na karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania.

Sygn. akt XI W 4000/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 15 grudnia 2012 roku, około godziny 16:55, w W. na ulicy (...), na wysokości numeru 10, P. S. parkował samochodem marki A. (...) o nr rej. (...).

/notatka urzędowa – k. 4, zeznania świadka D. S. – k. 54-55, 8v, zeznania świadka Ł. S. – k. 55-56, 10v, częściowo wyjaśnienia obwinionego – k. 53 i 15v/

Próbował ustawić pojazd na przestrzeni między miejscami postojowymi, równolegle do jezdni, pomiędzy dwoma już zaparkowanymi na miejscach postojowych pojazdami, ustawionymi prostopadle do jedni, w tym przodem do niej

samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). Podczas cofania samochodu uderzył tylnym jego zderzakiem w przedni zderzak z prawej strony (przy prawym przednim kole) samochodu F..

/notatka urzędowa – k. 4, zeznania świadka D. S. – k. 54-55, 8v, zeznania świadka Ł. S. – k. 55-56, ujawnione na rozprawie fotografie na płycie – k. 17, szkic – k. 3, częściowo wyjaśnienia obwinionego – k. 53/

Zdarzenie zauważył pracownik znajdującej w ul. (...) Ambasady Rumunii D. R., który od razu poinformował o nim swojego współpracownika T. G. M., właściciela ww. samochodu F.. Ten z kolei zwrócił się niezwłocznie do pełniących w tym rejonie służbę patrolową funkcjonariuszy Policji, wskazując, że samochód A. uderzył w jego samochód.

/notatka urzędowa – k. 4, zeznania świadka D. S. – k. 54-55, 8v, zeznania świadka Ł. S. – k. 55-56/

Przed przyjazdem na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego, pojawił się na nim P. S. wraz z kilkuletnim dzieckiem. Po niedługim czasie, wbrew poleceniom Policji, odjechał on swoim samochodem na około 30 cm od samochodu F., do którego przylegał.

/notatka urzędowa – k. 4, zeznania świadka D. S. – k. 54-55, 8v, zeznania świadka Ł. S. – k. 55-56, wyjaśnienia obwinionego – k. 53 i 15v/

Po przyjeździe funkcjonariusze (...) ustalili, że silnik samochodu F. jest zimny.

/zeznania świadka D. S. – k. 54-55, 8v, zeznania świadka Ł. S. – k. 55-56/

Dokonano na miejscu oględzin samochodów, stwierdzając, że w samochodzie A. uszkodzony jest tylny zderzak – lekkie obtarcie, (...) na wysokości środkowej części zderzaka, zaś w samochodzie F. uszkodzony jest przedni zderzak z prawej strony – lekkie wgniecenie i obtarcie na wysokości ok. 50 cm od podłoża na łączeniu ze zderzakiem.

/protokoły oględzin – k. 6 i 7, zeznania świadka M. N. – k. 78-79, zaprezentowane na rozprawie fotografie na płycie – k. 17/

W trakcie przeprowadzanych czynności panowały trudne warunki atmosferyczne, tj. padał śnieg z deszczem.

/ujawnione na rozprawie fotografie na płycie – k. 17, notatka urzędowa – k. 4/

Badanie stanu alkoholu w organizmie P. S. dało wynik negatywny.

/protokół z użycia urządzenia pomiarowego – k. 5/

Funkcjonariusz (...) zaproponował P. S. wystawienie mandatu karnego, lecz ten odmówił przyjęcia.

/notatka urzędowa – k. 2v, zeznania świadka D. S. – k. 54-55, 8v, zeznania świadka Ł. S. – k. 55-56/

P. S. jest rozwiedziony. Ma na utrzymaniu 6-letniego syna, utrzymuje go „partnerka”. Jest w trakcie likwidacji działalności gospodarczej. Nie był karany za przestępstwa, w ciągu ostatnich dwóch lat nie był karany mandatami.

/wyjaśnienia obwinionego P. S. – k. 52, informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 23/

Obwiniony P. S. zarówno w toku czynności wyjaśniających (k. 15), jak też przed Sądem (k. 53) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił (k. 53-54, 56, 15v), że w dniu 15 grudnia 2012 roku od godziny 11:00 uczestniczył z synem na imprezie zorganizowanej na ul. (...). Podał, że na parkingu samochody były zaparkowane prostopadle do ulicy, zaś powierzchnia między nimi była wolna i on zaparkował swoim samochodem na tej powierzchni, równolegle do ulicy. Podkreślił, że jego samochód ma system inteligentnego parkowania i nie ma możliwości, aby zderzył się z przeszkodą podczas parkowania. Po powrocie z imprezy na parking około godziny 16:00 zastał interweniujących policjantów oraz pracownika Ambasady, z którym policjanci nie potrafili się porozumieć po

angielsku. Stwierdził, że samochody się nie stykały, zaś w szczelinie między nimi był śnieg. Utrzymał, że w jego samochodzie nie było żadnego uszkodzenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na uwzględnienie w zakresie odnoszącym się do faktu parkowania przez niego samochodem marki A. przy ul. (...) w dniu 15 grudnia 2012 roku - w ogólności. W części, w której zaprzecza możliwości uderzenia w stojący samochód marki F., jego wyjaśnienia uznać należy za niewiarygodne. Stoją one bowiem w tym zakresie w sprzeczności z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, ocenianymi z uwzględnieniem wskazań wiedzy, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, stosownie do treści art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.. Przede wszystkim jego zeznaniom przeczą zeznania interweniujących w sprawie funkcjonariuszy policji oraz treść sporządzanych przez nich notatek urzędowych. Ich interwencja została przeprowadzona wskutek zgłoszenia pracownika Ambasady Rumunii T. G. M., który poinformowany został przez współpracownika D. R. o uderzeniu przez kierowcę samochodu A. w należący do T. G. M. samochód F.. D. R. był naocznym świadkiem tego zdarzenia. Wobec braku możliwości w postępowaniu w sprawach o wykroczeniach korzystania z dowodu z zeznań świadków, o których mowa w art. 578 k.p.k., tj. osób wchodzących w skład personelu przedstawicielstw dyplomatycznych (Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia nie odsyła do art. 581 k.p.k.), a także jednoznacznego stanowiska Ambasady Rumunii (k. 34), ww. pracownicy Ambasady nie zostali w sprawie przesłuchani, to jednak w świetle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności nie budzi wątpliwości Sądu, i to pomimo podnoszonych przez obwinionego trudności w komunikacji w języku angielskim między tymi pracownikami a funkcjonariuszami policji, że reakcja tych pierwszych na spostrzeżone uderzenie w samochód marki F. (...) przez parkujący samochód marki A. była niezwłoczna oraz że jednoznacznie wskazywali oni na ten właśnie samochód jako powodujący kolizję. Nie można wykluczyć, że obwiniony parkował uprzednio, tj. około godziny 11:00, w rejonie ulicy (...), ale Sąd nie daje mu wiary, że od tej godziny do interwencji policji nie korzystał już z samochodu, w szczególności że nie parkował około godziny 16:55, przyjeżdżając ponownie w to miejsce, w celu - jak należy wywieść z jego wyjaśnień co do powodu obecności w tym rejonie w dniu 15 grudnia 2012 roku - odbioru syna z imprezy dla dzieci. Wersję wynikającą z notatek urzędowych i zeznań funkcjonariuszy policji potwierdza ustawienie samochodów zastane przez interweniujących policjantów, tj. przyleganie pojazdu A. tyłem do prawego przedniego boku pojazdu F., który jak ustalono, miał zimny silnik, a także stwierdzone następnie oględziny tych pojazdów, wskazujące na świeże zarysowania odpowiadające temu ustawieniu. Obwiniony nie żądał wpisania żadnych uwag do protokołu oględzin, nie skarżył też czynności interweniujących funkcjonariuszy policji, z protokołu czy notatek urzędowych nie wynika nadto, aby zabiegał o przeprowadzenie ponownych oględzin w innych warunkach czy przez innych funkcjonariuszy. Wynika natomiast, że obwiniony początkowo nie kwestionował uszkodzeń, negując jedynie swoje sprawstwo, następnie zaś tłumaczył, że do uderzenia doszło wskutek przemieszczenia się pojazdu pod jego nieobecność. Nie bez znaczenia przy ocenie postawy obwinionego jako źródła domniemania faktycznego o jego sprawstwie jest wreszcie okoliczność, że wbrew poleceniom pierwotnie interweniujących funkcjonariuszy policji, przemieścił swój pojazd przed przyjazdem funkcjonariuszy Wydziału Ruchu Drogowego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków D. S. (54-55, 8v), Ł. S. (k. 55-56, 9v) – funkcjonariuszy policji interweniujących wskutek zgłoszenia pracownika ambasady T. G. M., a także M. N. (k. 78-79) – funkcjonariusza (...), przeprowadzającego na miejscu zdarzenia oględziny samochodów. Świadkowie ci potwierdzili przed Sądem złożone uprzednio zeznania względnie sporządzone w sprawie notatki urzędowe. W związku ze zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania wykonywali rutynowe, służbowe obowiązki. Nie stwierdzono w sprawie, aby mieli oni motyw, z uwagi na który mogliby celowo obciążać obwinionego odpowiedzialnością z tytułu uszkodzenia samochodu F. (...), narażając się w ten sposób na odpowiedzialność służbową, dyscyplinarną, a nawet karną. Co się tyczy dodatkowo zeznań świadka M. N., przedstawił on sposób dokonywania oględzin, wykluczając możliwość zaznaczenia w protokole wątpliwych uszkodzeń, wątpliwych np. z uwagi na panujące podczas oględzin trudne warunki.

Za wiarygodne uznać należy wszystkie nieosobowe dowody (wyszczególnione na karcie 80). Sporządzone zostały one przez powołane do tego osoby, zajmujące się tym służbowo i ich zgodność z prawdą nie była poddawana w wątpliwość

w toku postępowania przez strony procesowe. Sąd uwzględnił też fotografie znajdujące się na płycie (k. 17), ujawnione na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2014 roku.

Przechodząc do oceny prawnej powyższych ustaleń faktycznych, czyn obwinionego zakwalifikować należy z art. 86 § 1 k.w., który stanowi, że karze podlega, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W świetle ustalonych okoliczności nie budzi wątpliwości, że obwiniony P. S. nie zachował należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru cofania podczas parkowania pojazdu.

Dla odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 kwietnia 2003 roku (III KK 61/03), każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagana. Jest to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie.

Taka szczególna ostrożność wymagana jest od kierowcy m.in. podczas cofania. Wedle art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 ze zm.), kierujący pojazdem jest obowiązany przy cofaniu zachować szczególną ostrożność, a w szczególności sprawdzić, czy wykonywany manewr nie spowoduje zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia, a także upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda.

Obwiniony P. S. nie uczynił zadość powyższemu.

Następstwem czynu zabronionego obwinionego było spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu.

Spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu oznacza takie zakłócenie w ruchu, które może doprowadzić do kolizji w ruchu drogowym (zderzenia pojazdów, uderzenia jednego pojazdu w drugi pojazd względnie w inną przeszkodę). W okolicznościach sprawy niniejszej, zaistniałe z przyczyny leżącej po stronie obwinionego zakłócenie w ruchu nie tylko mogło doprowadzić do uderzenia w zaparkowany pojazd, ale więcej, do takiego uderzenia doprowadziło.

W sprawie spełnione są przesłanki warunkujące przypisanie obwinionemu winy, a nie zachodzą natomiast żadne okoliczności ją wykluczające. Zauważyć w tym miejscu trzeba, że obwiniony jest człowiekiem dorosłym i poczytalnym. Posiada pełną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swym postępowaniem.

Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 k.w., oceniając zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości czynu a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Wymierzając karę Sąd miał też na względzie rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, a także właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunku rodzinne, wreszcie dotychczasowy sposób życia.

Art. 86 § 1 k.w. przewiduje karę grzywny, którą wymierza się, o czym stanowi art. 24 § 1 i 3 k.w., w wysokości od 20 do 5.000 złotych, biorąc pod uwagę sytuację materialną obwinionego, w tym jego możliwości zarobkowe.

W ocenie Sądu, odnosząc do przytoczonych dyrektyw wymiaru kary ustalone w sprawie okoliczności zdarzenia oraz okoliczności dotyczące osoby obwinionego, w tym nie tyle podnoszoną przez niego okoliczność braku dochodów, lecz jego możliwości zarobkowe i stan majątku, zasadnym było wymierzenie P. S. grzywny w kwocie 300 złotych.

Rozstrzygnięcie w punkcie II wyroku zapadło na podstawie art. 21 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 roku, nr 49, poz. 223 ze zm.) – co do opłaty, a także, co do

wydatków postępowania, na podstawie art. 118 § 1 i 2 k.p.w., zgodnie z którym, w razie skazania, obwinionego obciąża się wydatkami postępowania. Na zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki złożyły się: ryczałty wynoszące: 100 złotych (ogólny ryczałt w sprawach o wykroczenia) oraz 20 złotych (ryczałt za badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu).

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych przepisów, orzec należało jak w wyroku.